

Gaan we met de fok en de beoordeling van de Ned. Leghorn in de goede richting?

Wanneer ons van fokkerszijde de vraag ter beantwoording werd voorgelegd, of we met de fok en de beoordeling van de Nederlandse Leghorn in de goede richting gaan, dan zouden we hierop zonder aarzeling met „neen” moeten antwoorden. We zouden ons hiertoe gedwongen zien door het feit, dat zowel het ideaalbeeld als de standaard in meerdere opzichten in tegenstelling staan tot de huidige fokrichting en beoordeling.

We zijn dan ook van mening, dat het meer dan tijd wordt op deze zeer belangrijke kwestie het juiste licht te laten schijnen, want reeds al te lang hebben wij ons voortbewogen op de weg, die ons in de verkeerde richting leidt.

Nu is het ons opgevallen, dat meerdere liefhebbers in de aanduiding „type” een onvolledige uitdrukking van vorm en bouw zien. Wanneer we hieromtrent echter het woordenboek raadplegen, dan wordt met type bedoeld: grondbeeld, vorm, model, grondvorm; volgens onze mening de meest uitvoerige definitie, die we maar kunnen wensen. We zullen ons dan ook bij onze verdere beschouwing aan het oude gebruik „type” houden.

Nu verlangt de standaard van het type het volgende: sierlijk, levendig, krachtig, breed in de schouders en iets smaller naar de staartwortel, rug lang en recht, iets aflopend naar de staartwortel. De staart van de Nederlandse Leghorn moet ongeveer onder een hoek van 30-45 graden gedragen worden. En juist over de staartdracht willen we het nu eens in het bijzonder hebben, want deze is immers een der voornaamste onderdelen, die het type van de Nederlandse Leghorn beheersen. De tentoonstellingen geven ons meestal niet het beeld te zien, dat we zouden mogen verlangen. Dikwijls toch treffen we dieren aan met een veel te lage staartdracht en zelfs de z.g. „sleepstaart” behoort niet tot de uitzonderingen. Nu zou dit spoedig tot het verleden behoren als de keurmeesters zich bij de beoordeling strikt aan de standaard hielden.

Jammer genoeg is dit echter niet altijd het geval, integendeel, in vele gevallen wordt juist aan de dieren met de hiervoren genoemde foutieve staartdracht de voorkeur gegeven. Hiertegen moeten wij ons verzetten. Misschien is men in de loop der jaren meer gaan voelen voor een laag gedragen staart. Wil men dit, dan moet hierover met bevoegde instanties in overleg worden getreden om de bestaande standaard te doen wijzigen. En zo lang dit niet het geval is, dienen wij ons aan de bestaande standaard te houden.

Het meest typische van dit verschijnsel is wel, dat we de Nederlandse Leghorn 30 jaar geleden in 't juiste type aantreffen en dat we de juiste richting na het verschijnen van de standaard en het ideaalbeeld hebben verlaten. Dit is uitsluitend 't gevolg van de vele en herhaalde kruisingen met Duits import-materiaal, waardoor de lage staartdracht ontstond en het Nederlands karakter totaal verloren ging. Nu geeft een lage staartdracht de indruk van een

bijzondere ruglengte, doch in werkelijkheid is dit echter slechts schijn. De staart mag geen verlengstuk van de rug zijn en zelfs al zouden we de Duitse fokrichting aanvaarden, — wat praktisch reeds lang het geval is —, dan zal toch voor een al te lage staartdracht gewaakt moeten worden.

Onze vraag is nu, of we inderdaad voorgoed afstand moeten doen van het specifiek Nederlandse type, een vraag, die we graag door de Standaard-commissie beantwoord zouden zien. Het is immers deze Commissie geweest, die in overleg met de leidende figuren van onze speciaalclub het ideaalbeeld heeft ontworpen en de standaard heeft samengesteld. En dit betreft niet alleen het type, doch evenzeer de kleur en tekening.

In de standaard staat omtrent de kleur van de patrijs-leghornen het volgende vermeld: De kleur van de hen moet zijn: rug- en zadelkussen veren zacht grijsbruin patrijskleurig, vrij van rose gloed, fraai getekend, o n g e z o o m d.

We zullen het bij deze hoofdkenmerken laten, voor de verdere kleur-details verwijzen we onze lezers naar de officiële standaard. Wat zien we nu in vele gevallen? Meer dan eens treffen we vogels aan met zeer weinig pepering en meer of minder gezoomde bevedering. Ook te donkere of zwarte veren op de rug of een te fletse kleur behoren niet tot de uitzonderingen. Dieren met een goede pepering zijn dikwijls niet vrij van rose gloed. De meest voorkomende

kleurfout is echter de z.g. „flitter” en vooral deze afwijking dient bestreden te worden. (Ook al door kruising met Duits materiaal). Eerst de hoofdeigenschappen, type en kleur, en pas daarna komen de minder belangrijke onderdelen aan bod, van hoeveel belang de volmaking van het geheel ook mag zijn.

—o—

Ook onder de witte Nederlandse Leghorn treffen we vele afwijkingen aan. Dikwijls toch zien we een onmiskenbare kruising van Amerikaans x nut-Leghorn. We hebben geen bezwaar tegen een dergelijke kruising, mits de liefhebbers hun dieren zolang van de tentoonstellingen verwijderd houden tot het moment, waarop aan redelijke standaard-eisen is voldaan.

Vorig jaar nog zagen we dieren, met ZG gewaardeerd, met een Amerikaanse staartbevedering en de bekende grote kamvorm van de nut-Leghorn, die bovendien nog veel te laag gesteld waren. Als we op deze manier voortgaan, dan blijft er van onze Nederlandse Leghorn weinig meer over.

In het belang van onze mooie sport zou het zeker niet overdreven zijn, wanneer de speciale club-keurmeesters onderling meer contact hadden, teneinde van gedachten te wisselen, zodat wij nog meer eenheid in de keuring krijgen.

Dit laatste geldt niet alleen voor de Leghorns, maar ook voor de overige rassen.

Groningen

L. P. KEISSEN

Bovenstaande afbeelding toont ons een zwart Nederlandse Leghorn-haan in optima forma. Tot in de geringste onderdelen voldoet deze haan aan de hoogste standardeisen. Let vooral op de bijzondere ruglengte, de volle borst en de ideale staartdracht. Jammer genoeg treffen we dergelijke standaard-vogels weinig meer op onze tentoonstellingen aan.